

שלושה מקטעים מתוך 'פיניגנו וייק'

[עמ' 196]

הו

ספרי לי הכל על

אנה ליוויה ! אני רוצה לשמוע הכל על

אנה ליוויה. ובכן, את מכירה את אנה ליוויה ? כן, כמובן,

כולנו מכירים את אנה ליוויה. ספרי לי הכל. ספרי לי עכשיו. את תמותי

כשתשמעי. ובכן, את יודעת, כשהזקן הלך קפוט ועשה את יודעת מה. כן,

אני יודעת, תמשיכי. תמשיכי. שפכי לאט ואל תרקקי. הפשילי את שרוולך

ושחררי את נצרת הלשון. אל תתפוצצי עלי – אַי אי אי! – כשאת

מתכופפת. או מה שזה לא היה שהם ניסו לעשות שהוא ניסה להסות

בגני'וכני. יצא לו חרא של שם. תראי ת'חולצה שלו ! תראי ת'טינופת שלה !

הוא השחיר עלי את מימי. היא מושרית ומורתחת את קורעת ת'תחת כבר

שבוע. כמה פעמים כבר שטפתי אותה אני תוהה. אני מכירה בעל-פה

ת'מקומות שהוא אוהב להטניף. ה-סטרא-חרא הזה ! מבשלת לעצמי ת'יד

מרעיבה את רעבוני לתת פומבי לתחתוניו. תרביצי לזה עם המחבטן שלך

טוב-טוב ותנקי את זה. מרפקי מתפרקים מלשפוף את הסירחריין הזה. את

הסחלדה המלוכלח והמנוגענעס הטמא שעליה ! מה זה היה זה שהוא זיין

על יום א' של צב"ח ? וכמה זמן הוא היה בתוך הליכלוכלוכים ? הכניסו את

זה לחדשות את מה שהוא עשה, יש עדויות לאידיוט, הוד מבושמותו נגד

האמפרי, זיקוק-לא-חוקיסקי, מיצאמיץ ומתוחבל וכל הבלגן. אבל ימים

יגידו. אני מכירה אותו טוב-טוב. מעלות הזמן הפראי הגאות והשפל לא

ימתינו לשום-איש. כאשר תנבע כן תשפל. הו ! חמור זקן בן-תשפוכת !

מצחק ומשתין על כולם בנישואי שעטנזירמה. [...] והצורה שלו ! והטפיפה

שלו ! איך נהג להחזיק את ראשו זקוף כמו נקרה, הדוכס הנכרי הישיש, עם

חטורת מפוארת על גבו מתהלך כמו עכבר בר מסומר. והדידוי הדרכיין

שלו והפטפוט הקורקוריקו שלו והדבלינעילגות שלו וההתנסאות' שלו.

תשאלני את קרעאוותי הליקטור או את קראוותי הלקטור מהמטרע או את המשרת עם הנבוט. איך בכלל קוראים לנחלולי הזה? Qu'appelle? עוג קפוט צפריקוב. איפה הוא נולד, איך מצאו אותו? באור פשכשדים, בארס הצבי על יד המפרץ הפרסיאמי? בניו-הונלנד, בקונקורד על יד המרימקקי?
[...]

• • •

[מתוך: עמ' 628-627]

[...] אני מרחם על האני הקודם שלך שהייתי. עכשיו יש צעיר יותר. השתדלו לא להיפרד! שימחו, יקיריי! הלוואי שאני טועה! כי היא תהיה מתוקה כלפיך כמו שאני הייתי מתוק כשיצאתי מאמא שלי. חדר השינה הכחול הגדול שלי, האוויר כה שקט, אין ענן. בשלווה ובשקט. יכולתי להישאר שם לנצח אלא. זה משהו שמכשיל אותנו. קודם אנחנו מתרגשים. ואז אנחנו מגורשים. הנח לה להמטיר אם היא רוצה. בעדינות או בחוזקה כפי רצונה. על כל פנים הנח לה להמטיר כי קרובה שעת. עשיתי כמיטב יכולתי כשהותר לי. בעודי חושב תמיד שאם אני הולך אז הכל הולך. מאה דאגות, מְעַשֵׁר של צרות והאם יש מי שמבין אותי? אחד באלף שנים של לילות? כל החיים שלי חייתי ביניהם אולם כעת תִּקְצֵר נפשי בהם. ואבחל בתעלוליהם הקטנים והחמימים. ואמאם בהפכפכותם הנינוחה. ובכל קילוחי הבצע הפורצים מנשמותיהם הקטנות. וכל העצל נוזל על גופותיהם המחוצפים. כמה קטן הכל! [...] הו סוף אכזר! אני חומק לפני שהם יקומו. הם לעולם לא יראו. או ידעו. או יתגעגעו אלי. וזה זקן וזקן זה עצוב וזקן זה עצוב ותשוש אני שב אליך, אבי הקר, אבי הקר והמטורף, אוב אבי הקר והמטורף, עד לדמותה הקרובה של מידתו הנקובה [...]

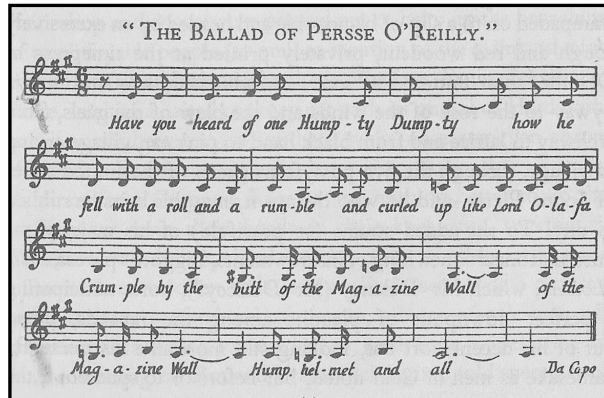
• • •

[מתוך: עמ' 45-44]

[...] אחתח, תשאירו את זה להוסטי, הוסטי קר הרוח, תשאירו את זה להוסטי כי הוא האיש המוכשר לשיר תִּבְת שיר, תִּבְת שיר, תִּבְת שיר,

היפה בבנות. יש לך כאן? (יש מי שיש לו) שמא יש שמה? (יש מי שאינלו) משום מה שמעת שיש? (יש אחרים ששמעו) שמא שמענו שם-שמיים? (יש מי שלא) זה מתגדל, זה מתגדש! הקליפ, הקלופ! (הכל קליפות) אפקט של זכוכית נשברת. ה-(קולולושבלליקהקוקורייקוקוכיפחאלכפרהכפיימכולמ אמימותקישקריאקישליקוקוקוקהקולהכלכלולצהלולימקלותוקוליק וקוקימתקתק!).

“הבלדה על פרסי אוריילי”

האם שמעתם על אחד המפטי דמפטי
 איך צלל בצלצול מסתלסל אל –
 כמו הלורד, האלוף, קרוֹמָאֵל –
 התל שעל יד המצודה,
 (פזמון) שעל יד המצודה,
 ונדפק למרות הקסדה?

פעם היה הוא מלכנו וישב בארמון
 ועכשיו הוא נבעט לכל עבר כמו פגר מעוך של רימון.
 הוא ישולח מן מהעיר בפקודת הריבון
 לבית המחבוש 'הר-הגיל'
 (פזמון) מחבוש 'הר-הגיל'!
 חבשוהו ונגיל.

הוא האב-אבא של כל רעיון שגורם לנו להתפתל
קונדומים תקינים להמון וקרונות שנוסעים בטל
חלב של סוסה לחולים ובלי אלכוהול בימי-חול
אהבה באוויר הפתוח ואפילו רפורמה דתית,
(פזמון) ואפילו רפורמה דתית,
זהו פור שאינו מידתי.

אחחח, איך זה, אתם שואלים, שבסוף הוא יצא נמושה ?
העסק בדוק, חברי לעֵטין, ידידי המוכשר,
כמו השור הנגחן של בני קאסידי, כמו פרה יבשה.
כל חמאתך מצויה בקרניך.
(פזמון) חמאתו מצויה בקרניו.
החמיאו כולם לקרניו !

(חזרו) הריעו שם, הוסטי, הוסטי קר הרוח, תחליף ת'חולצה הזאת
מעליך,
שיר ת'בת שיר, היפה בבנות !

גמגמת'זה, זמזמזמזת'זה !

אכלנו צלעות כלבי צ'או-צ'או, כסאות, מסטיקים, אבעבועות רוח
וסידי לילה
שסיפק לכולם אותו איש מכירות חלקלקלק.
[...]

(מאנגלית : יהודה ויזן)